

wilbe det ikke hjælpe i saa Henseende, om det bestemtes, at Domstolene skulde afgive et Skjøn over, hvorvidt det maatte tilstedes eller ikke. Jeg skal ikke videre berøre, at et saadant Skjøn ikke let kan tænkes afgivet hos os efter den hos os gjældende Procesmaxime, Forhandlingsmaxime; men i alt Fald er det vist, at den Betydning, dette Netsmiddel maatte have som Creditmiddel, Sikkerhedsmiddel, vilde det aabenbart tabe, naar Creditor ikke var sikker paa at kunne anvende det, naar han fandt for Godt, men skulde spørge Domstolene om Tilladelse dertil. Vi have hos os den smukke Netsætning: Hællere maae ti Skylde gaae fri, end at een Ushyldig skal straffes; denne Sætning anvender jeg her og siger: Hællere maae ti Svindlere, som maastee kunde have godt af lidt Gjældsængsel, gaae fri, end at een brav og hæderlig, men uheldig Forretningsmand skal lide derunder.

Alf hvad jeg nu har tilladt mig at ubivle, fremgaer det vistnok, at der paa mange Steder og paa mange Maader kunde tænkes Forbedringer og Forandringer i det Bestaaende, uden at just Bestræbelserne gif ud paa fuldstændig Affkælfelse. Jeg troer imidlertid, at naar man først begynder at røre ved dette Institut og vil tage Urimelighederne derved bort, saa vil det snart blive et saa unyttigt Middel for Creditorerne, at man ligesaa godt paa een gang kunde affkælfede det. Jeg har ikke indbragt noget Lovforslag, jeg har kun havt til Hensigt at reise Spørgsmaalet for at henlede Regjeringens og Folkethingets Opmærksomhed derpaa; Regjeringen maa vist helst ved. Sager af den Natur tage Initiativet i sin Haand. Der er god Grund til at indhente Oplysninger fra Ublandet; det vilde være meget ønskeligt, om der blev givet de Autoriteter, der paa nogen Maade kunde tale i Handelsstandens Navn, Leilighed til at udtale sig derom, og endelig kunde der maastee være Spørgsmaal om, at Foranstaltningen ikke burde være isoleret, men sættes i Forbindelse med andre Ting, maastee saaledes, at man samtidigt med, at man fra Crediten

borttog denne Støtte — hvis det er en Støtte —, burde give den en anden. Der kunde vistnok i vor Lovgivning gjøres Smaaforandringer, hvorved det blev mindre let, end det nu er, at forhale sin Creditors Netsnybelse, navnlig i rene og klare Gjældsager. Men det Slags Overveelser tilkommer det Regjeringen at anstille.

Jeg troer nu, at have faaet det Meste med af det, jeg havde tænkt at skulle sige, og jeg skal derfor slutte med at oplæse min Forespørgsel; den lyder saaledes: „Er den høitæredede Justitsminister villig til at gjøre de fornødne Skridt til Affkælfelsen af Gjældsængsel.“

Justitsministeren: Det er et meget bestemt Spørgsmaal, der saaledes er stillet til mig, og dog savner jeg en Betegnelse af, hvad den ærede Interpellant meente med „at gjøre de fornødne Skridt“. Jeg vil erklære mig fuldkommen enig i, at Spørgsmaalet om Gjældsængsels Ophævelse er blevet et Spørgsmaal, som intetsteds, i intet Land, som regnes til de civiliserede, kan stødes tilside; det er et Spørgsmaal, som trænger sig frem. Men jeg er ogsaa overbevist om, at man ikke saaledes ligefrem kan overføre Institutioner fra eet Land til et andet, uden at tage Hensyn til de Forhold, som andetsteds støtte Crediten. Det turde være muligt, at der hos os f. Ex. kunde ønskes andre Foranstaltninger end dem, den ærede Interpellant har henledet Opmærksomheden paa. Den ærede Interpellant begyndte med at sige, at, efter hvad han havde erfaret, var det ikke i mange Tilfælde, at Gjældsængsel blev anvendt, og man kunde ikke sige, at Spørgsmaalet her havde nogen stor praktisk Betydning. Jeg har, efterat Interpellationen var bleven tilladt her i Thinget, indhentet Oplysning om, i hvor mange Tilfælde Gjældsængsel har været anvendt, navnlig i de sidste 10 Aar, og tillige søgt Oplysning om, for hvor stort et Beløb og i hvor lang Tid Fængsel har været anvendt mod de Enkelte. Jeg